

Kolonie nejsou. Plyn nebude. Gynekoložka von der Leyenová ví, kam vede Evropu

6. 6. 2022 **kurýr**

Evropu zničí nevědomost a naprostá neadekvátnost v chápání dějin. Ne, nemluvím o druhé světové válce, kterou Evropané také obrátili vzhůru nohama. Mluvíme o něčem jiném. O tom, proč evropské země vzkvétaly v posledních staletích a potom – v posledních desetiletích.

A to byly dvě různé prosperity.

Hustotě osídlení Evropy neodpovídá množství zdrojů a orné půdy, na které je možné hojně vyrábět potraviny. V USA, Rusku, Brazílii, Turecku nebo na Ukrajině – to odpovídá, ale v Evropě – ne.

Proto evropské země od 16. století vyhlásily hon na země „domorodců“ po celém světě. A po čtyři sta let dojily své kolonie, jak chtěly. Nechaly tam chudé Afričany, Indy, Indiány a všemožné zaoceánské ostrovy a odvážely odtud obrovské zdroje. A samozřejmě za korálky. Zrovna tak se Británie stala nepotopitelnou Británií s bankami a zlatými rezervami Indie.

V polovině století však koloniální politika Evropy skončila. Domorodci korálky zahodili a rozhodli se, že chtějí něco víc. A především – nezávislost.

Podíváme se, kdy klíčové evropské země přišly o poslední „dojné krávy“.

Francie, kdysi žijící na úkor severní Afriky, ztratila svou dominanci v Sýrii a Libanonu – v roce 1946, majetky v Indii – v roce 1954, Tunisku a Maroku – v roce 1956. V Guinei, Nigeru, Burkině Faso a západní Africe – v roce 1958, Kamerunu, Senegal, Mali, Súdánu, Gabonu, Čadu, Mauretánii, Středoafričké republice, Kongu, Togu, Beninu, Pobřeží slonoviny a Madagaskaru – v roce 1960, v Alžírsku – v roce 1962.

Celkem měli Francouzi za posledních 500 let více než 150 kolonií.

Představte si, jaké jsou to kolosální bezplatné zdroje. Francouzi by ani nemuseli pracovat. Prostě vzít všechno od domorodců a pak je ještě najímat do práce. Amerika okradla a ponížila černochoy – po Indiánech! A o co lepší jsou Francouzi?

Docela nedávno náš ministr zahraničí Sergej Lavrov řekl, že jeho kolega z Francie na něj málem křičel:

„Neopovažujte se vměšovat do Afriky! To je naše území!“

Stalo se tak v okamžiku, kdy se africký stát Mali rozhodl odmítnout spolupráci s Francií v oblasti bezpečnosti a oznámil, že uzavře dohodu s naším PMC Wagner.

Pokud se budeme řídit touto logikou Francouzů, pak bych se jich rád zeptal: „A Ukrajina je také vaše?“

Ale – pojďme dál. Velká Británie.

Velké Británii samozřejmě patřila Indie, odkud v roce 1947 oficiálně odešla a cestou opustila území dnešního Pákistánu, Myanmaru, Bangladéše, Bhútánu a Srí Lanky.

Ale měla také více než sto kolonií. Zde jsou některé z nejslavnějších, které opustila v polovině dvacátého století. Palestina – v roce 1948, Nigérie – v roce 1960, Kuvajt a Sierra Leone – v roce 1961, Uganda, Jamajka a Trinidad a Tobago – v roce 1962, Singapur a Keňa – v roce 1963, Gambie – v roce 1965, Mauricius – v roce 1968, Fidži – v roce 1970, Katar a Bahrajn – v roce 1971, Šalamounovy ostrovy, které nyní – podle Britů, Američanů a Australanů skandálně – uzavřely s Čínou dohodu o rozmístění čínských vojenských základen – v roce 1978, Hong Kong – v roce 1997.

A jak zoufale Britové bojovali o Falklandské ostrovy s Argentinou a tyto ostrovy stále zůstávají jejich kolonií – daleko, ... za sedmero zeměmi.

Německo nemělo více než 25 kolonií a nebyly tak velké jako u jeho sousedů. Více jich měli i Nizozemci, například nejznámější Surinam. A proto se Němci museli „na krmení“ dostat jiným způsobem – pokaždé rozpoutali války uvnitř samotné Evropy s cílem „okrást kořist“.

O tom, že právě díky koloniím se Evropa stala vládkyní světa, svědčí i tato skutečnost – Portugalsko a Španělsko byly kdysi koloniálními giganty, ale v 19. století ztratily téměř veškeré majetky. To je asi před 150 lety. Proto ani Portugalsko, ani Španělsko už dávno nejsou nejbohatší země. A nebýt jejich klimatu, ani nevím, co by se s nimi stalo.

A tak v 60. letech skončil koloniální ráj Evropy. A co se stalo potom? A poté přišel štědrý SSSR, který začal do Evropy plynovodem dodávat levný plyn. V roce 1967 byl tento plyn již v Československu a Rakousku. V roce 1970 byla podepsána smlouva s Německem – a již v roce 1973 Německo „sedlo“ na sovětský plyn. Stalo se to jeho „kolonií“ – už nepotřebovalo bojovat.

V roce 1975 podepsaly smlouvy se SSSR Bulharsko, Maďarsko, Finsko, Itálie a Francie. O něco později se přidala Jugoslávie a Rumunsko. A evropský boom začal. Kvůli jediné věci – levné energii.

Některé rozumné hlavy Evropy i nyní přiznávají, že evropské země žily 40 let z levných energetických zdrojů SSSR a Ruska, a přitom neváhaly nazvat svého dobrodince „benzínkou“.

A co chce nyní gynekoložka Ursula von der Leyenová – jako šéfka EU – Evropanům nabídnout?

Kolonie nejsou. A už nebudou. Levný plyn nejspíš také nebude – když ho nechce. Jaký je tedy recept na prosperitu Evropy? Buď se musí vymyslet něco úplně nového a neuvěřitelného (solární panely může probrat s 19letou Gretou Thunbergovou, ale ne se seriózními lidmi), nebo postupovat jako kdysi Německo. Když mu chyběly zdroje k přežití.

Je tedy nutné jít Ukrajině na pomoc. A proto Evropané určitě přijdou. Ne teď, ale po příští zimě, až budou výt hlady a zimou. Nebo možná po zimě 2024, kdy se definitivně vzdají ruského plynu.

Je dokonce děsivé si představit, kam v tom případě gynekoložka Evropany zavede.

A my musíme být připraveni na plnohodnotnou evropskou invazi. A my jsme připraveni.

Máme Putina a Zirkony, Pravdu a Sarmaty. A také máme Boha, který nikdy neopustil a nikdy neopustí Rusko. Nezapomenu na slova jednoho buddhistického mnicha, který řekl: „Přátelte se s Ruskem. Hlídejte ho Árijci.“ V Indii, kam se kdysi Árijci z našeho území přistěhovali, o tom vědí hodně!

Alexandr Bočkarev

Pro Pokec přeložila Janinna.